

במידה שווה לזו של ה-sinthome, המבנה משיב למה שאנחנו מכנים אי-רציפות בממשי. אי-רציפות זאת היא בלתי ניתנת להסרה מהרגע שמישהו מדבר. השקר הוא בדיוק השם שנושא הסמלי הכלול בממשי. המבנה אינו קיים אלא מתוקף אותה כריתה מלאכותית שהדיבור מבצע, שסוּחב, גם יחד, אמת ושקר<sup>6</sup>. אולם, אין זה משנה כמה שקרן יהיה המבנה: הכללתו של הסמלי בתוך הממשי מעידה עם זאת, על הנוכחות של ה-sinthome.

ישנו דבר-מה שיוצר את הסדר: זה המבנה, שהוא תמיד סמבלאנט, סמבלאנט של הוויה שמניחים לאובייקט הזה שהוא ה-ה הקטנה. ויש גם פיתרון: ה-sinthome הוא שמפעיל (מביא לפעולה) את הייחודיות [singularity], את האתיקה ואת הגוף. מזווית זו היינו יכולים לייחד את ה-sinthome באמצעות המטפורה היפה הזאת של לאקאן<sup>7</sup>: ה-sinthome הוא "גזירה בחומר הזה [שהוא ה] ממשי של הסובייקט": תוך זה שהוא פועל על הממשי של המבנה, הוא מתגלה כמה שהינו, וניפרד מזה.

המבנה הוא היסוד, והיסוד זה המבנה-אומר לאקאן. היסוד הוא זה שעושה את ה-אחד, והתו האחד הזה, מהיותו אחד פותח אל ההחלפה [substitution]. להראות כיצד פועל יסוד, אם כן, זה לגלות כיצד פועל מיבנה. כך מובאת המעגליות הזאת שדוחפת את לאקאן לומר ש- "האדם מסתובב סחור-סחור [מפני ש-] למבנה שלו יש צורה של טורוס<sup>8</sup>. קצרנות זו שהיא ה-sinthome הינו מטריצה כללית ומקורית: המטריצה של ה-*sens jowi*.

לאקאן ראה במושג של המבנה כלי או ערכאה המאפשרת להביא להשטחה ולתיאוריצייה של הדיסיונקציה בין הייחודי, כלומר הדבר הזה שמתנתק מהממשי, לבין-אם ניתן לומר כך-האניגמה של הלא מודע.

אם ישנה אקוויבלנטיות בין מיבנה ושקר, ואם השקר מעיד על הנוכחות של ה-sinthome הכלול בממשי, אז קיימת אקוויבלנטיות מסוימת בין מיבנה ו-sinthome. בדומה למה שקורה עם המבנה, ה-sinthome נושא מובן. הוא זה שיחזיק, בסוף מסלול של אנליזה, את הקשר החברתי ו-"לדעת לעשות עם זה" מסוים. מאחר שההתנסות האנליטית מכוונת אל פירוק הארטיקולציה בין מסמנים, היא יוצרת אפקט של אמת אליו יוכל להצטרף איפוק מסויים של ההתענגות.

ההומולוגיה בין מיבנה לבין sinthome נשענת על זה שאל מול השלילי של היחס המיני, שאינו, אנתנו מוצאים דבר מה חיובי: הדבר הזה שיש אותו. אבל אין זה בארטיקולציה בין מסמנים ששוכן ההבדל הבלתי ניתן לצמצום של ה-sinthome, אלא בתפקודו ככזה. הן אם הוא שם של התענגות, הן אם הוא אות שעברה אסתטיצייה, המיבנה הלאקאניני הוא פרגמטי במידה שהוא נוטל על עצמו פונקצייה. בכך שהוא מקנה שם לסובייקט, פונקצייה זו משמשת כמצפן עבור האוריינטציה הלאקאניאנית... בתנאי שייעשה בה שימוש.

תרגום: סמואל נמירובסקי

<sup>6</sup> מילר ז'. א. "האוריינטציה הלאקאנינית" שיעור מה-2001-12-12

<sup>7</sup> לאקאן ז'. Le Seminaire, ספר XVI, Seuil, 2006, עמ' 31

<sup>8</sup> לאקאן ז'. Le Seminaire, ספר XXIV, Seuil, 1976-12-14: 12-13 Omicar, עמ' 11